

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte predsedníčky JUDr. Margity Fridovej a členiek senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci navrhovateľa **S**, IČO: X, proti odporcovi **JUDr. J**, správca konkurznej podstaty V, IČO: X, o určenie pravosti pohľadávky, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 69/2005-68 zo dňa 27. februára 2006, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 35 Cbi 69/2005-68 zo dňa 27.2.2006 v napadnutej časti **m e n í** tak, že určuje pohľadávku žalobcu v sume 111 309,- Sk čo do pravosti a výšky za nespornú.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania v sume 10 000,- Sk.

Odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom krajský súd určil, že pohľadávka navrhovateľa vo výške 1 036 620,- Sk je čo do pravosti ako pohľadávka prvej triedy nesporná. V časti návrhu o určenie pravosti a poradia pohľadávky v sume 7508,- Sk konanie zastavil. Vo zvyšku žalobu zamietol. V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov súd konštatoval, že

prihláškou konkurzného veriteľa zo dňa 4.6.2004 a jej doplnením zo dňa 2.6.2004 si navrhovateľ prihlásil v konkurznom konaní pohľadávku v celkovej výške 1 216 809,25 Sk ako pohľadávku prvej triedy uspokojenia bez práva na oddelené uspokojenie. Na prieskumnom pojednávaní správca konkurznej podstaty úpadcu pohľadávku navrhovateľa vo výške 1 155 446,- Sk poprel. Dôvody čiastočného popretia pohľadávky navrhovateľa konkretizoval správca konkurznej podstaty v písomnom vyjadrení k žalobe, kde uviedol, že pohľadávku navrhovateľa vo výške 111 309,- Sk, vyfakturovanú faktúrou č. 31002484 a č. 9813345, poprel z toho dôvodu, že navrhovateľ vystavil predmetné faktúry na spoločnosť E ktorá bola platcom za poskytnuté služby, a to so súhlasom navrhovateľa a pokiaľ ide o zvyšnú časť pohľadávky, zodpovedajúcu nároku vo výške 1 044 137,- Sk, vyúčtované jednotlivými faktúrami, poprel z toho dôvodu, že nemal k dispozícii dostatok dôkazov. Po preskúmaní žalobného návrhu a podmienok súdneho sporu 20 Cb 48/01 dospel odporca k záveru, že pohľadávku vo výške 1 036 629,- Sk uznáva, naďalej však popiera okrem pohľadávky v sume 111 309,- Sk aj pohľadávku vo výške 7 508,- Sk, lebo táto neprislúcha odporcovi, ale spoločnosti V, IČO X. Na základe skutkového stavu, zisteného z vykonaných dôkazov, dospel súd k záveru, že navrhovateľ v konaní neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho nároku zodpovedajúcemu návrhu na určenie pravosti pohľadávky vo výške 118 817,- Sk, a to z dôvodu, že faktúry č. 31002484 a č. 9813345 celkom na sumu 111 309,- Sk boli vystavené na spoločnosť E a tejto spoločnosti boli tiež doručené a rovnako na iný subjekt, ako je úpadca, bola vystavená aj faktúra č. 0031011031 na sumu 7508,- Sk, a to na spoločnosť V. Na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov súd ďalej konštatoval, že argumentácia navrhovateľa, obsiahnutá v písomnom stanovisku k vyjadreniu odporcu k žalobe, spočívajúca v tvrdení, že podľa § 31 ods. 1 Telefónneho poriadku, ktorý bol platný v čase uzatvorenia zmluvy s úpadcom za zaplatenie úhrad za účastnícke stanice, zodpovedá vždy účastník, nemá svoje opodstatnenie, pretože podkladom na platenie peňažného záväzku je vždy písomný doklad, spravidla faktúra, v ktorom je uvedená výška záväzku povinného a lehota, v ktorej má svoj záväzok splniť. Preto je potrebné, aby faktúra bola doručená tomu subjektu, ktorý je voči oprávnenému povinný záväzok splniť. Na základe uvedených skutočností súd žalobu v časti nároku na určenie pravosti pohľadávky vo výške 111 309,- Sk zamietol, v časti návrhu na určenie pravosti

pohľadávky vo výške 7508,- Sk konanie zastavil, pretože súhlas s popretím pohľadávky vo výške 7508,- Sk, obsiahnutý v podaní zo dňa 23.8.2005, vyhodnotil podľa obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby a v časti nároku na určenie pravosti pohľadávky vo výške 1 036 629,- Sk žalobe na základe akceptácie nároku navrhovateľa v uvedenej výške odporcom vyhovel. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 150 OSP.

Proti tomuto rozsudku podal odporca odvolanie. Uviedol, že nesúhlasí s tým, že konajúci súd žalobu v časti istiny 111 309,- Sk zamietol. Navrhovateľ uzatvoril s V, zmluvu o pripojení na základe zák. č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách a Všeobecných podmienok spoločnosti S, na poskytovanie verejnej telekomunikačnej služby prenájmu telekomunikačných okruhov vydaných podľa § 39 uvedeného zákona. V, ako užívateľ verejnej telekomunikačnej služby zároveň v zmluve označila platiteľa svojej zriadenej TK služby, a to E. Tým ju splnomocnila na oprávnenie v jeho mene preberať všetky písomnosti, vyúčtovania a upomienky určené užívateľovi na adresu určenú v zmluve o pripojení. Avšak len účastník služby zodpovedá za to, že verejné telekomunikačné služby, vyúčtované v príslušnej faktúre na adresu platiteľa, budú uskutočnené v lehote splatnosti. V čase zriadenia tejto služby v roku 1999 platil zákon o telekomunikáciách č. 110/1964 Zb. a vyhláška č. 108/1982 Zb., ktorou sa vydával Telefónny poriadok. Ten v § 31 ods. 1 uvádzal, že správa vyberá úhrady za účastnícke stanice od účastníka prípadne od toho, koho účastník za platiteľa úhrad označil. Za platenie zodpovedá vždy účastník. V, v súvislosti s uvedenými faktúrami svoju pohľadávku uznal tým, že dňa 21.10.2002 bolo z faktúry č. 31002484 na sumu 73 062,- uhradených 13 590,- Sk a dňa 24.8.1999 z faktúry 98113345 na sumu 130 705,- Sk uhradených 52 389,- Sk. Navrhuje preto napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že pohľadávka navrhovateľa vo výške 111 309,- Sk je čo do pravosti nesporná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal odvolanie navrhovateľa podľa § 212 ods. 1 OSP a rozsudok v napadnutej časti podľa § 220 OSP zmenil tak, že návrhu vyhovel a určil v súlade s petitom návrhu, že pohľadávka navrhovateľa v sume 111 309,- Sk je ako pohľadávka čo do pravosti a výšky nesporná. Vychádzal zo zistenia, že súd svoje rozhodnutie v tejto časti

odôvodnil tým, že podkladom na platenie peňažného záväzku je vždy písomný doklad, spravidla faktúra, v ktorej je uvedená výška záväzku povinného subjektu a lehota, v ktorej má povinný svoj záväzok splniť. Preto považoval za potrebné, aby vystavená faktúra bola doručená tomuto subjektu, pretože bez toho, aby faktúra ako podklad na platenie záväzku bola povinnému doručená, nemôže byť povinnému subjektu jednak zrejmé, v akej výške a lehote je povinný svoj záväzok voči oprávnenému splniť a tiež nemá vedomosť o existencii záväzku ako takom. S týmto záverom odvolací súd nesúhlasí. Účastníci uzavreli zmluvu o dielo na základe písomného návrhu - žiadosti úpadcu, v ktorom si dohodli, že platiteľom bude spoločnosť E. Z obsahu spisuje zrejmé, že navrhovateľ dielo, ako bolo dohodnuté, protokolárne prevzal. Tým, že si účastníci v zmluve dohodli, že za objednávateľa zaplatí tretia osoba, sa nič nemení na záväzku objednávateľa zaplatiť za vykonané a prevzaté dielo. Obchodný zákonník v ustanovení § 536 a nasl. nemá úpravu, že dielo musí zhotoviteľ vyúčtovať. § 536 ods. 1 Obch. zák. ukladá objednávateľovi povinnosť zaplatiť dohodnutú cenu v zmluve, alebo určenú spôsobom určeným v zmluve. Ak takto cena dohodnutá alebo určená nebola a zmluva je napriek tomu platná, je objednávateľ povinný zaplatiť cenu, ktorá sa obvykle platí za porovnateľné dielo v čase uzavretia zmluvy za obvyklých obchodných podmienok. Vyúčtovaná cena nebola dohodnutým platiteľom zaplatená, preto je povinný ju zaplatiť ten, kto zmluvu na telekomunikačný okruh uzavrel a dielo prevzal, teda V. Objednávateľ - úpadca aj časť vyúčtovanej sumy zaplatil a teraz namieta jej premlčanie. Podľa § 407 ods. 3 Obch. zák., ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Dlžník svoj záväzok čiastočne splnil a toto plnenie má účinky uznania aj zvyšku dlhu. Dlžník žiadne konkrétne dôvody, pre ktoré by neuznával zvyšok dlhu, neuviedol. Možno teda dôvodne predpokladať, že zaplatením časti faktúr uznal aj zvyšok dlhu. Právo navrhovateľa teda nie je premlčané. Odvolací súd preto odvolaniu navrhovateľa v tejto časti vyhovel a určil, že jeho pohľadávka v sume 111 309,-Sk je čo do pravosti a výšky zistená.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP a úspešnému navrhovateľovi priznal trovy vo výške zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 10 000,- Sk.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 11. decembra 2007

JUDr. Margita Fridová, v. r.
predsedníčka senátu